

27. 6. 1793, věznice La Force, Paříž

„Pokračujte, občane.“

Mučitel mlčky přikývl a přiložil rozžhavenou ocel na už tak zohavené odsouzencovo lýtko. Vteřinu nebo dvě předtím zaváhal, ne však z lítosti nebo milosrdenství, pouze hledal na zkrvavené a spečené kůži nějaké místo nepoškozené žádným nástrojem útrpného práva.

Podzemní kobkou se rozlehl bolestivý křik. Spíše však jen hlasité zasípání, mučený měl už příliš ochraptělé hlasivky.

„Ehm, občane Breguete, vždyť nám už vše řekl,“ ozval se malý písař od svého stolu, kde pečlivě zapisoval odsouzencovu výpověď.

List papíru před ním byl popsáný sloupcem jmen. Bylo jich něco přes padesát, mužská i ženská, všichni ctihodní Pařížané, zdánlivě bez vzájemné souvislosti.

„Raději mějme jistotu,“ odvětil Breguet. Statný šedesátník byl osobně ředitel věznice La Force. „O toho lotra má prý zájem sám občan Robespierre a Výbor pro veřejné blaho. Nesmíme nic zanedbat.“

Písař si uvědomoval, že ředitel vlastně vězni nepoložil žádnou další otázku, ale nechal to raději být.

„Znovu,“ přikázal Breguet.

Než však stačil katův pomocník vykonat rozkaz, ozvaly se kroky a do mučírny rázně vpochoval voják v modré uniformě Národní gardy. Všechny čtyři obličej, dokonce i ten odsouzencův, se na něj obrátily. Kdyby Breguet člověku, kterého nechával týrat, věnoval více pozornosti, možná se mohl večer vrátit z práce v pořádku k ženě a dětem. Odsouzencova rozbitá ústa se totiž roztáhla do širokého úsměvu.

„Co si přejete, občane?“ zeptal se ředitel netrpělivě. „Nevidíte, že máme práci?“

Voják byl štíhlý, něco přes čtyřicet let starý světlomasý muž, pohyboval se úsporně a elegantně, skoro jako divoká šelma. Nebo trénovaný zabiják. Ale i to Breguetovi uniklo.

„Nesu vzkaz od občana Jauffreta,“ oznámil gardista.

„Chápu,“ přikývl ředitel věznice. „Vím, že občan Jauffret je do všeho zasvěcen. Tak mi ho předejte.“

„Jistě,“ odvětil voják. „Tady je.“

Sáhl pod kabát, ale místo dopisu, který očekával Breguet, vytáhl dýku a zkušeným pohybem ji hodil. Ne však po řediteli, ale po katovu pomocníkovi. Ten byl nejnebezpečnější, protože měl stále v ruce do ruda rozžhavený pohrabáč. Muž nevydal ani hlásku a s čepelí v oku se zhroutil. Když padal, náhodou převrátil koš se žhavým uhlím, a to se se syčením rozsypano po vlhké kamenné podlaze.

Písař se rychle postavil, což byla chyba. Třebaže měl v ruce jen naostřený brk, prudký pohyb k němu přitáhl pozornost. Gardista už stačil tasit štíhlý meč a jen úsporně švihl čepelí. Písař padl s proseklým krkem vedle katova pomocníka, než vůbec stačil říct, že se vzdává. Breguet se konečně vzpamatoval a vzpomněl si, že má na opasku nejen obušek, ale i nabitou pistoli. Stačil ji pozvednout, dokonce i natáhnout, ale pak již jen zmateně zíral na meč, který se mu zabořil do prsou a přímo do srdce.

Celý střet netrval snad ani pět vteřin. Gardista se nezdržoval s čištěním své zbraně a celou od krve ji vrátil do pochvy. Pak se sklonil ke zmučenému vězni.

„Bože, jak rád tě vidím, Géralde,“ podařilo se muži na mučidlech ze sebe dostat.

V tvrdých očích, které už viděly tolik smrti, se zaleskly slzy. „To bude dobré, Jeane. Zase budeš jako rybička.“

„Kdybys nekecal,“ odtušil vězeň. „Ten seznam... Nevydržel jsem..., nejsem jako ty... Musíš ho zničit.“

Gérald si však papíru nevšímal, místo toho se věnoval okovům, kterými byl Jean přikován k dřevěnému stolu.

„Zatraceně, nech mě být. Myslíš, že takhle můžu utíkat? Jsem odepsaný... Vem ten seznam, znič ho a zmiz osud. Slyším kroky, za chvíli jsou tady.“

„Přece tě tu nenechám,“ odporoval Gérald.

„To, zatraceně, necháš,“ odpověděl Jean sotva slyšitelně. „Ale těm bastardům tu zbyde jen moje tělo. Ať si ho třeba vycpou... Zatraceně, nekoukej na mě tak... Dlužíš mi to...“

„Přece po mně nemůžeš...“

„Udělej to! Musíš to udělat!“

Gérald znovu tasil, tentokrát pomalu a váhavě. Ale Jean na něm už viděl, že se rozhodl.

„Děkuji ti. Všechno, co bylo moje, je teď tvoje. Víš, že toho není málo. Když se z tohohle dostaneš, usaď se, poříd' si děti a jedno pojmenuj po mně. Sbohem, příteli.“

„Sbohem, Vaše Milosti. Sbohem, příteli.“

Gérald vysekl mečem poctu. Pak dobře nacvičeným pohybem bodl. Čepel našla neomylně srdce, Jean zemřel s úsměvem na rtech.

Jenže Gérald si až teď uvědomil, že poslední slova jeho přítele a jeho vlastní váhání ho stálo drahocenné vteřiny. Vězeňskou chodbou byl slyšet hluk mnoha blížících se mužů. Rychle sebral seznam ze stolu, ale umírající katův pacholek předtím převrhl oheň, který představoval nejjednodušší způsob, jak se rychle zbavit papírů. Žhavé uhlíky na vlhké podlaze rychle pozhasínaly.

Gérald sáhl po tom prvním, co ho napadlo. Na zdi kolem mučírny bylo, snad kvůli dokreslení celkově pochmurné atmosféry, několik lidských lebek. Rychle naněkolikrát přeložil papír, jednu z nich obrátil a otvorem po páteři ho vložil dovnitř. Pak vrátil lebku na místo.

Akorát včas, protože dovnitř vpadli vojáci v modrých stej-

nokrojích. Tohle ovšem byli skuteční příslušníci Národní gardy, stejně jako ten, kterému ukradl uniformu.

„Nezabijte ho! Chci ho živého!“ ozvalo se zpoza gardistů.

Rozkaz vojáky znevýhodnil a dva za něj zaplatili životem. Jenže další ho ranou pažby do nohou srazil na kolena, jiný mu vyrazil meč z ruky. To už ho popadli hned čtyři a pevně ho sevřeli.

„Občane De Guignesi, jak rád vás vidím. Vaše zatčení nám bohatě vynahradí, že jsme přišli o občana vévodu. I další drobné ztráty.“

Mluvčí konečně předstoupil před vojáky. Byl to nevýrazný muž kolem čtyřiceti. V obyčejné, hladce oholené tváři měl neustále mírně smutný výraz, jako by dostal nějakou nepříjemnou zprávu. Ten vhodně podtrhovaly i brýle s kulatými obroučkami. Hnědé vlasy měl svázané černou stuhou do culíku, ale Gérald věděl, že je to jen paruka, protože muž je holohlavý. Jen natolik dobrá paruka, aby připomínala opravdové vlasy.

„Jauffrete, jdete pozdě,“ zasyčel De Guignes. „Jeho Milost vévoda Jean de Montpensier je po smrti, a co věděl, si vzal do hrobu.“

Jauffret se jen usmál. Nějak dokázal, že i přesto stále vypadal smutně. „Ale máme vás, rytíři..., občane. Jistě víte všechno, co on, možná i něco navíc.“

Gérald po něm plivl, čímž si vysloužil další ránu pažbou do žeber.

„Nechte ho,“ napomenul Jauffret vojáka. „Já vím, že jste tvrdý muž, občane De Guignesi. Snad bychom vás donutili mluvit, ale také byste mohl během mučení nešťastnou náhodou zesnout. Možná však změníte názor, když zdejší pohostinnost,“ mávl rukou nad připoutanou mrtvolou i odpornými nástroji, „okusí váš ctihodný pan otec. Nebo vaše roztomilá mladá neteř. Já mám času dost, nechal jsem pro ně poslat.“

Asi za týden se tu k vám oba připojí. Co na to říkáte, občane?“

Gérald se nuceně zasmál. „Zase pozdě, Jauffrete. Poslal jsem do Toulouse dopis a varoval je. Otec i s Janette už budou touto dobou na cestě do Španělska.“

Jauffret sáhl do kapsy svého zeleného brokátového kabátce. „Tento dopis, občane? Myslím, že tentokrát jsem vás předběhl.“

De Guignes vyrazil vpřed a pokusil se chytit Jauffreta za hrdlo. Čtyři vojáci ho však snadno udrželi. Jen v duchu doufal, že jeho výbuch si jeho věznitel vyloží jako akt zoufalství a snad neví, že poslal ještě další dopis. Byl adresovaný do Anglie a De Guignes v něm neochotně žádal o pomoc.

28. 6. 1793, palác Spravedlnosti, Paříž

Nicholas Jauffret si naposledy upravil nákrčník, srovnal kabát a bez vyzvání vstoupil.

„Tam nemůžete, občane,“ pokusil se ho zastavit jeden z úředníků, kterých se tu pohybovaly tucty.

„Občan Robespierre mě očekává,“ oznámil Jauffret sebevědomě. „Chcete mu snad vysvětlovat, proč jsem se zdržel?“

Úředník si nervózně odkašlal, a ještě mu podržel dveře.

„A on?“ ukázal nejistě na mohutného, dobře ozbrojeného mladého muže, který se držel krok za Jauffretem a dětsky zvědavýma očima se rozhlížel po interiéru paláce.

„Máte pravdu, občane,“ přitakal Jauffret, když se ohlédl na svého osobního strážce. „Damiene, počkej tu. Za chvíli budu zpět.“

Damien nejistě přikývl, ale pak se posadil na jednu z židlí, která pod jeho váhou zapraskala. Jauffret si ho už dál ne-

všimal, dvakrát zaklepal a vstoupil do pracovny neformálního prvního muže Výboru pro veřejné blaho (*Comité de salut public, CSP*) a tím i celé Francouzské republiky – Maximiliena Françoise Marie Isidora de Robespiera. Jauffreta stále jméno úřadu nepřestávalo v duchu rozesmávat a na rozdíl od spousty dalších nešťastníků se Robespiera nebál. Byl zvyklý na fanatiky už od útlého dětství v seminári, kam ho poslal jeho bigotní otec, aby skryl plod svého hříchu, a uměl s nimi jednat. Stačilo jen zjistit jejich motivaci, slabiny a své chování přizpůsobit jejich inteligenci. Například jeho sluha a strážce Damien Fouchet. Kdysi ho nějaký aristokrat nechal zbíčovat a on je teď všechny nenáviděl stejně sverepě. Jauffret mu pomohl a dal příležitost k pomstě, proto mu nyní sloužil s absolutní věrností. Přesto nepochyboval, že až přestane být užitečný, bude se ho muset zbavit.

S pětatřicetiletým mužem v šedivé paruce na druhé straně velkého psacího stolu, kterému nestál ani za to, aby zvedl oči od dokumentů, to bylo sice složitější, ale vlastně podobné. Protože Maximilien Robespierre přes svou nevšední inteligenci a vzdělání měl jednu velkou slabinu. Byl to také fanatik. On opravdu věřil, skutečně byl skálopevně přesvědčen, že teror, tisíce mrtvých a krev v ulicích slouží Francii. Že všechno, co dělá, dělá opravdu pro lidi. Jauffret nepochyboval, že jednoho dne také on bude svým přesvědčením zničen, lhostejno jestli pomstychtivou rukou vražedkyně jako nedávno Jean Paul Marat nebo veřejně před jásajícím davem. Ale to už Jauffret bude daleko, bohatý a mocný, protože pro něj revoluce znamenala hlavně příležitost; jeho svoboda, rovnost a bratrství nezajímaly.

„Občane Jauffrete.“

Robespierre ho konečně vzal na vědomí. Pohlédl na něj a poněkud zmateně zamrkal. Jauffret věděl, že tak na lidi často působí, a nebyla to náhoda. Měl v celku obyčejný obličej

a často střídal výrazné paruky různých barev i stylů. Nyní měl nakadešené blond vlasy jako nějaký hejsek. Nebyl to samoučelný rozmar, způsobovalo to, že ani lidé, kteří ho potkali několikrát, si ho vlastně nepamatovali.

„V La Force prý došlo k nepříjemnostem,“ pokračoval Robespierre. „Občan vévoda nás prý opustil stejně jako občan Breguet a další nešťastníci.“

Znělo to, jako by Robespierrovi na těch lidech skutečně záleželo, a Jauffret si připouštěl, že to tak opravdu může být.

„Možná,“ přikývl. „Ale občan Gérald De Guignes byl zatčen. Nepochybuji, že on nám sdělí jména roajalistů v Paříži a mnohem, mnohem více.“

„Občan De Guignes býval královým zabijákem, jeho zbraní. Že je to tak?“ zeptal se Robespierre.

Jauffret pokrčil rameny. „Dovolím si namítnout, že to je trochu přikrášlené prohlášení. Ano, býval vojákem a špiónem. Byl i s La Fayettem v Americe.“

„Nezáleží na tom, jak mu budeme říkat,“ mávl Robespierre netrpělivě rukou. „Podstatné je, jestli takového muže přesvědčíte, aby mluvil. Aby vám řekl pravdu a aby se toho dožil.“

„Nebudu ho mučit, nemusím. De Guignes má v Toulouse příbuzné.“

„Ano, vzpomínám si,“ pokýval Robespierre hlavou. „Občan Nicholas De Guignes, co býval markýzem De Guignes, je jeho otec.“

„Také má mladou neteř, na které mu prý velmi záleží,“ doplnil Jauffret. „Dovolil jsem si vše zařídit. Přivezou je sem do Paříže. Nepochybuji, že Gérald De Guignes pak rád promluví. Promluví, když si bude muset vybrat mezi rodinou a neznámými zrádci.“

Robespierre chvíli přemýšlel. „Dobrá, souhlasím. Napíši vám pověření, abyste mohl i nadále jednat jménem *CSP*.

Pokud budete úspěšný a pokud dostanete všechny zrádce na náměstí Revoluce, můžete počítat i nadále s mojí podporou. Ale už mne nezklamte, občane.“

„Jistě, občane. Dávám vám své slovo.“ Jauffret dobře věděl, kdy vyjadřovat svůj názor a kdy ne.

„Jinak by vás musel lid přijmout jako chabou náhradou.“

„Chápu,“ smutně se usmál Jauffret.

Počkal, až Robespierre dokončí pověření a předá mu je. Pak se otočil k odchodu, stačil však dojít jen těsně ke dveřím.

„Občane Jauffrete?“

„Ano?“

„Předpokládám, že nakonec hodláte poslat pod gilotinu i oba De Guignese a tu dívku?“

„Jistě, občane. Co jiného? Jsou to přece kontrarevolucionáři a aristokratičtí zrádci Republiky.“

2. 7. 1793, věznice Newgate, Londýn

„Večeře, slečno Dumbrillová.“

Missy překvapeně zvedla hlavu, nějak již odvykla slýchat své pravé jméno.

Pohotově vykouznila nevinný úsměv. „Děkuji mockrát, pane Bowditchi.“

Nebylo jí to však nic platné. Strážný postavil talíř na dřevěný stůlek, lehce kývnul hlavou a zdvořile odkráčel. Dveře však za sebou zavřít nezapomněl. Dělal poctivě svoji práci a choval se slušně, protože za oboje dostal dobře zapláceno. Timothy Risewell mu dal peníze i za samostatnou celu, za což mu byla vděčná. Nedělala si iluze, jak by se jí vedlo ve věznici, jako byla Newgate, kdyby se jí dostalo normálního zacházení. Navzdory svému řemeslu byla ve vězení za svůj krátký život zatím

jen jednou, díky bohu jen pár hodin, ale i tak zaslechla dost.

Znovu si povzdechla. Tři dny. Za tři dny nastoupí na trestaneckou loď, následovat bude sto dní plavby a pak Botany Bay, vězeňská kolonie kdesi na druhém konci světa. Pochybovala, že ještě někdy spatří Anglii, i kdyby dlouhou a strastiplnou cestu přežila. Tušila, co ji čeká. Jak opustí přístav, z privilegiované vězenkyně se stane jen další trestanec. Co hůře, devatenáctiletá dívka bez přátel nebo ochránce, protože od otcovy smrti vždy pracovala sama. Věděla, že její vzhled – dlouhé černé vlasy lemující klasickou tvář připomínající slovinovou kamej, hluboké černé oči i ženská postava – muže přitahuje. Nejednou toho využila, naposledy popletla hlavu mladému siru Risewellovi. Ale nebyla si jistá, jestli o stejnou pozornost stojí i od osazenstva trestanecké lodi. Nejspíš se o ni poperou hned první večer; s hrůzou si představovala, jak asi bude vypadat vítěz a jak s ní naloží.

V duchu asi po sté proklela vikomtesu Mary Risewellovou. Kdyby nebylo jí, mohla se loupež století podařit. O bohatství hraběte Wavesburyho se vyprávěly legendy – a ona byla tak blízko! Měla plán, podrobné informace a Wavesburyho vnuk ji poslouchal jako cvičený psíček. Stále nechápala, co se pokazilo. Jak bylo možné, že vikomtesa, rozmazlená lady, uspěla tam, kde selhali Běžci z Bow Street, francouzská policie i bezpočet lovců zlodějů. Sice zaslechla o ženě s kaštanovými vlasy různé řeči, ale nebrala je vážně, což se ukázalo být vážnou chybou.

Jen velkou silou vůle se přinutila neplakat. Těžko to mohla vědět, ale v podobné cele 700 mil daleko čelila jen o málo starší dívka ještě horšímu osudu. Osudu, který měl pro Missy znamenat cestu zcela opačným směrem, než byl australský kontinent, a možná neméně nebezpečnou.

2. 7. 1793, Toulouse

Zamřížovaným oknem se ozvalo dřevěné zahučení, pak dutý úder. Janette Ferrel Tremblayová, markýza De Guignes, nebo jen občanka Tremblayová, jak stálo ve vězeňském seznamu, sebou leknutím trhla, stejně jako mnozí kolem ní. Ničemu nepomohlo, že věděla, že tentokrát ostří gilotiny nedopadlo na ničí krk. Stroj právě dorazil z Paříže, a jak strážní neopomněli všem sdělit, bylo potřeba ho vyzkoušet, aby dav očekávající popravy nebyl zklamán. Janette zaslechla kata, jak si pochvaloval, že teď už mu půjde práce rychle od ruky, ne jako když se musel mořit s nemoderní smyčkou.

Oči se jí znovu zalily slzami, když si vzpomněla, kdo byl onen muž, který, jak se vyjádřil mistr popravčí, zemřel tak nemožně zastaralým způsobem nehodným Francouzské republiky. Markýz Nicholas De Guignes, její děd, nikdy nikomu neublížil, provinil se jen svým postavením. To však stačilo na trest smrti. Markýza si znovu vzpomněla na noční můru, která se odehrála před pár dny, když malý oddíl Národní gardy přišel zatknout jejího děda. Tucet vojáků nedokázal a možná ani nechtěl zabránit zdivočelému davu ve vylepení celého zámku. Přišli pro starého markýze, nikdo další je nezajímalo. Jen to, že se jí dařilo držet se děda, ji uchránilo od toho nejhoršího. Jenže místo rukou pomstychtivé lůzy ji čekal břit novotou zářící gilotiny. Asi to bylo lepší, ale Janette o tom sama sebe nějak nedokázala přesvědčit. Stále podvědomě doufala, že se probudí ze strašlivého snu a její život připomínající pohádku bude dál vesele plynout od jednoho večírku k druhému. Že po revoluci už nešťekne ani pes.

„Ticho tady!“ zakřičel kdosi.

Hrubý hlas patřil Pierreovi-Marii Bélangerovi, zástupci ředitele věznice. Bertrand Maître stál hned vedle svého podřízeného. Byli si podobní tak, že podle Janette mohli být klidně bratry. Ale nebyli nijak příbuzní, možná jen neoholené špinavé obličejy, mastné neupravené vlasy a stejné frygické čapky s červeno-bílou kokardou způsobovaly, že markýza jen obtížně rozlišovala jednoho od druhého. Oba pracovali ve vězení již před revolucí a bez skrupulí sloužili stejně ochotně i novému režimu. Oba byli stejně krutí a výkonní, ideální bachaři, ale také se oba navzájem z duše nenáviděli. Zvláště Bélanger netrpělivě očekával nějakou Maîtreovu chybu, aby ho mohl poslat na druhou stranu mříží a sebe na jeho židli.

Janette měla dobrý odhad na lidi a dobře si to uvědomovala, ale nevěděla, k čemu by jí to mohlo být platné.

„Začneme,“ pokračoval Bélanger. „Zbývá ještě půl dne a nikdo nechce žít vaše hladové krky. Připraví se občan Guillaume, občanka Dieudonné...“ Přečetl jména asi poloviny lidí v celách.

Někteří jmenovaní se rozvzlykali, někteří se začali hlasitě modlit, někteří jen nechápavě zírali před sebe. Rébecca Dieudonné, která ještě před týdnem Janette radila, jaký odstín modrého saténu nejlépe podtrhne její plavé lokny, s výkřikem omdlela. Jenže úleva zbytku vězňů netrvala dlouho.

„Ostatní občani přídou na řadu hned zejtra po ránu,“ ujal se Maître slova. „Musíme udělat místo pro další návštěvu.“

Hluk ve vězení se znásobil, někdo prosil, někdo plakal, někdo žádal kněze. Maître však jen pokrčil rameny a klidně i se svým zástupcem odcházel. Když míjel Janette, na okamžik se zastavil.

„Naše malá markýzka má štěstí,“ nepřijemně se usmál. „Chtěj ji až v Paříži. Prej, že starýho De Guignese jsme opravili moc brzo, takže pánové v hlavním městě si přejou mluvit aspoň s její blondátou milostí. Čeká nás dlouhá cesta.“

„Vás?“ zeptal se jeho zástupce překvapeně.

„Jo, Bélangere,“ přisvědčil Maître. „Mám slečinku doprovodit. Ale nemusíte mít strach, vy jedete taky. Možná až naši markýzku zkrátí, nás zas povýší. Revoluce teď potřebuje spoustu dobřejch bachařů. Chausson to tady pár tejdnu zvládne i bez nás.“

„Takže až do Paříže s dámou v jednom kočáře, spát v jedný hospodě...“ Bélanger se podíval na Janette a mlsně se olízl.

Dívka se maně otřásla a náhle skoro zatoužila po gilotině.

„Ne, máte smůlu,“ samolibě se usmál ředitel vězení. „Výhoda vyšší šarže. Se slečinkou se cestou budu seznamovat já. Vy si budete muset najít jinou.“

Bélanger se na něj podíval se směsicí nenávisti, opovržení, ale také překvapení. „Ale dyť vy...?“

„Co?“ zopakoval Maître úšklebek. „Myslel ste, že nezvládnú jednu malou děvku? Eště se jí po mně bude stejskat.“

Dál si Janette již nevšimali a jejich hlasy pomalu sláblý, jak stoupali po schodech z temného podzemí ven na slunce.

Markýza se znovu otřásla. Takže takový osud ji teď očekává. Postel nějakého špinavého dozorce, pak nejspíš výslechy, mučení, potom jásající dav a úplně nakonec padající břít.

V duchu si znovu vyčinila za svoji hloupost. Nyní mohla být v bezpečí na tom sychravém ostrově a od revolučního teroru by ji odděloval široký Lamanšský průliv. Nebyla by markýzou De Guignes, jen vikomtesou z Wavesbury a jednou možná hraběnkou. Jen kdyby tak povýšeně neodmítla Williamovu nabídku. Nechtěla se ještě vázat, ale až později si uvědomila, že už vůbec si nepřála, aby vikomt Wavesbury nadobro zmizel z jejího života. Čekala galantní dvoření, jakého se jí dostávalo od jiných francouzských šlechticů, ne chladnou zdvořilou omluvu a brzký odjezd. Možná proto, že k němu opravdu něco cítila, snad poprvé odhadla nějakého

muže zcela špatně. William na její hru nepřistoupil, nereagoval jako frivolní aristokraté, které většinou na večírcích potkávala. Zeptal se, ona řekla ne a tím to pro něj skončilo. Tenkrát ji jeho zdánlivý chlad urazil, ale jak by si teď přála, aby tu byl!

Zavřela oči a představila si mladého vikomta, jak svým těžkým, ošklivým a absolutně nemódním mečem pobíjí stráže počínaje odpornými Maîtres a Bélangerem. On by zachoval chladnou hlavu a zachránil ji. Ne jako její poslední nápadník, zábavný a elegantní *chevalier* Pierre-Antoine Saint-Yves, který v sousední cele hystericky vzlykal a občas po ní hodil sprostou nadávkou, protože zaslechl, že její poprava byla odložena.

Janette by byla nejspíš nesmírně překvapena, kdyby věděla, že objekt jejich bláhových nadějí, mladý lord William, vikomt z Wavesbury, právě v tu chvíli myslí právě na ni.

Hannoverské náměstí, Londýn

„Mylorde, markýz De Guignes čeká v předpokoji.“

William netrpělivě pohlédl na majordoma.

„Okamžitě ho uveďte, Millere, a ať nás nikdo neruší.“

„Ale, vaše lordstvo, sir Timothy Risewell. Máte schůzku za...“

„Můj synovec bude muset počkat,“ mávl Wavesbury rukou. „Tohle je důležitější než nějaká malá zlodějka.“

„To máš tedy pravdu, Wille.“

Paul Ferrel Tremblay, markýz De Guignes, se bez vyzvání protáhl kolem majordoma, který na něho vrhl nesouhlasný pohled.

„To bude vše, Millere,“ řekl William. „Až přijde Timothy,

někam ho usadíte a nabídněte mu čaj. Ano..., a ať ho obsluhuje Charles, nikoliv Annie.“

Paul se zatím pohodlně posadil do křesla naproti psacímu stolu mladého vikonta z Wavesbury.

„Předpokládám, že Annie je nějaká mladá a hezká služka?“ zeptal se pobaveně.

William nad otázkou jen mávl rukou. „Dostal jsem tvůj vzkaz. Proboha, Janette...? Neměla být už dávno ve Španělsku?“

De Guignes zvážněl a povzdechl si. „Děd neposlechl mé rady ani rady mého otce. Rozhodl se zůstat v Toulouse. Snad doufal, že revoluce do provincií nedosáhne. Bože! Jako kdyby neviděl, co se kolem něho děje. Podle novin byl odsouzen jako zrádce Republiky, teď je možná již mrtev.“

„A Janette?“ zeptal se Wavesbury netrpělivě. „Psal jsi, že odjíždíš do Francie. Víš o ní?“

„Dostal jsem šifrovaný dopis, jen já nebo otec by ho dokázal přečíst,“ vysvětloval Paul tajemně.

„Od...?“

„Od mého strýce Géralda De Guignese. Žádá mě o pomoc, pro sebe i pro mou sestru a děda.“

William si oddechl. „Takže Janette je v pořádku...“

„Žije,“ odvětil De Guignes neurčitě. „Ale byla také zatčena. Vezou ji do Paříže, do La Force, na rozkaz nějakého Jauffreta.“

Když Paul zmínil jméno jedné z pařížských věznic, William si na něco vzpomněl. Nechal však svého přítele, aby pokračoval.

„Mám tak nějaký čas. Lod' mi odplouvá zítra.“

„To popluješ sám?“ zeptal se Wavesbury. „Co tvůj otec s matkou?“

„Ano, musím být co nejméně nápadný. Rodiče se to nesmí dozvědět,“ prohlásil Paul rozhodně. „Matka stále trpí vyso-

kými horečkami a otec se ještě nevzpamatoval ze své poslední výpravy do Francie. O Janette ví jen Maggie. Řekne jim to, až už bude pozdě.“

„Takže má sestra o všem ví a nechá tě jen tak odjet,“ poznamenal William pochybovačně, ale pak bez váhání dodal: „Ale já jedu s tebou. Už jsem si vyřídil propustku od regimentu. Dva nejsou o moc nápadnější než jeden.“

De Guignes se usmál, nečekal nic jiného. „Pořád ji miluješ, že? I když tě odkopla...“

„Stále je to má příbuzná,“ odsekl Wavesbury. „Možná..., možná jsem pro ni opravdu nebyl dost dobrý. Jsem jen vikomt a ona markýza... Ale proto ji ještě nenechám jít pod gilotinu.“

„Dost dobrý?“ zasmál se Paul nevesele. „Mám svou sestru rád, ale občas se chová jako úplná husa, přesto však není hloupá. Nyní už nejspíš lituje, jak se k tobě zachovala. Myslíš, že její..., náš titul teď něco znamená? Byl jsi v posledních měsících vůbec venku? Chceš francouzskou markýzu? Vévodkyni? Kněžnu? Předevčirem na večírku u lorda Gilmora... Maggie se na chvíli někde zpozдила a hned se mi nějaká vévodkyně de cosi nabízela do postele. A víš proč? Jen kvůli té posteli, už dlouho v žádné nespala... Nejsou to tituly, na čem dnes záleží. Ve Francii dnes titul znamená v lepším případě živoření v exilu, v horším gilotinu. Navíc ty jednou budeš hrabě, tedy pokud nás tvůj otec všechny nepřežije, jak to má očividně v plánu.“

William se usmál nad Paulovým ohnivým proslovem. „Pochopil jsem, neměl jsem to s ní tak rychle vzdát.“

„To tedy zatraceně neměl,“ přisvědčil De Guignes. „Děd ji moc rozmazlil, ale v jádru je pořád Tremblay-Ferrelová.“

Nyní se Wavesbury zasmál nahlas, až se na něj Paul podezřívavě podíval. „Že to říkáš zrovna ty. Když se Maggie jednou zmínila, že jí chutnají čokoládové sušenky, koupil jsi jí celou cukrárnu.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odvětil Paul naoko vážně. „Ale jestli chceš jet se mnou, musíš se připravit. Možná nějaký převlek, červená uniforma teď ve Francii právě neletí. Třeba za sluhu nebo osobního strážce. Figuru na to máš, když už tvoje francouzština nestojí za nic.“

William se neurazil, na to už se znali moc dlouho. Také věděl, že jakkoliv mluví francouzsky dobře, za rodilého mluvčího se vydávat nemůže. Pak však sebral z psacího stolu list, dlouhý dopis psaný rázným ženským rukopisem.

„Něco mě napadlo, Paule, když jsi řekl, že Janette vezou do La Force. Víš, proč mě chce vidět mladý Risewell?“

„Jen okrajově,“ připustil De Guignes. „Prý se zase zamiloval. Kdo tentokrát? Cikánská královna? Prostitutka, která je ve skutečnosti unesenou ruskou princeznou? To už tu bylo...“

„Nejsi tak daleko od pravdy,“ usmál se William. „Zlodějka vydávající se za dámu.“

„Sousto pro naši Mary,“ poznamenal Paul vědoucně.

„Ano, proto je to děvče teď v Newgate a bude transportováno do té nové kolonie.“

„Což se tvému zamilovanému synovci nejspíš nelíbí, a když nezlomil svoji matku ani otce, zkouší svého měkkosrdcatého strýce. O kterém ví, že má pro dámy v nesnázích stejnou slabost jako starý hrabě Wavesbury.“

Paul zhodnotil situaci naprosto přesně, ale William se moudře rozhodl k tomu nic neříkat. Místo toho ukázal na dopis od své nevlastní sestry. De Guignes si ho vzal a začal číst. Jak se blížil ke konci, v jeho tváři bylo postupně znát sílící zaujetí.

„Mary toho zjistila opravdu hodně,“ poznamenal, když vrátil dopis zpět na desku stolu.

„Vždyť se jedná o jejího syna,“ přisvědčil Wavesbury.

„O otci toho děvčete, Diamantovém Danovi Dumbrillovi, jsem něco zaslechl,“ pokračoval Paul.

William se raději neptal kde. Mladý De Guignes nepocházel z nijak závratně bohaté rodiny, a pokud věděl, jeho děd mu poskytoval jen omezené peníze. Přesto to často působilo, že disponuje prakticky nevyčerpatelnými finančními prostředky. Wavesbury to pozoroval hlavně na způsobu, jakým Paul rozmazloval svoji ženu, Williamovu sestru. Nevěřil, že by se zapletl do něčeho vysloveně nelegálního, spíše využíval své nesčetné vysoce postavené známé a talent, jak se říká, být ve správný čas na správném místě. Ale přehnanými ohledy ke svým obchodním protivníkům rozhodně netrpěl.

„Chápu, co máš na mysli. Ta Timova Missy, Chloe, Elizabeth Marjorie, nebo jak se ve skutečnosti jmenuje, byla uvězněna v La Force. Ani ne za dvě hodiny byla venku a nikdo neví, jak to dokázala. Nemohla jen nějak přesvědčit stráž? Timothy by si s nějakou ošklivkou nezačal...“

„Prý ne,“ odpověděl William. „Byl kolem toho velký humbuk. Nespolehlivého bachaře by prostě vyměnili a snažili se všechno spíš ututlat.“

Paul už uvažoval dál. „Máš té holce co nabídnout?“

„Mám podepsanou milost,“ ukázal na list s visícími pečeti. „Christopher Risewell to zařídil. Může jít, jen už se nesmí přiblížit k Timothymu. Dal jsem sestře i švagrovi slovo, že se jejich syn nic nedozví. Jen si ji teď bude muset opravdu zasloužit. Ale ta dáma mě zajímá i jinak.“

„Neříkal jsi před pár minutami, že miluješ mou sestru?“ napomenul ho De Guignes žertem.

„Tak to nemyslím,“ mávl Wavesbury rukou. „Tohle měla ta Missy u sebe,“ ukázal na balíček zažloutlých papírů. Paul jeden zkusmo rozložil, jednalo se o plán nějaké budovy.

„Co to má být?“ zeptal se.

„To jsou nákresy Wavesbury Hall z doby, kdy panství mého otce procházelo přestavbou,“ vysvětloval William. „Skoro třicet let staré. Měla v úmyslu se pomocí nich dostat do domu.“

Mluvil jsem o tom s otcem. Byl překvapený, že něco takového vůbec existuje.“

Paul si promnul bradu. „Dan Dumbrill byl v jistých kruzích dost proslulý. Diamantový se mu neříkalo jen tak pro nic za nic. Ale i když vycvičil svoji dceru dobře, kde by se zlodějka šperků dostala k něčemu takovému?“

„Nezapomenu se jí na to zeptat,“ připustil Wavesbury. „Ale i když mě to zajímá, Janette je teď nejdůležitější.“

„Nemáme čas,“ připomněl mu De Guignes. „Zítرا touhle dobou musíme být na moři.“

„Neboj, zbavím se Timothyho a kočár do Newgate už čeká.“

„Zbavíš se Timothyho?“ pousmál se Paul.

„Nechci, aby mi brečel na rameni, zatímco ta holka na něho bude dělat oči,“ opáčil William.

De Guignes si pobaveně odfrkl. „Tomu tak věřím! Už tě vidím, jak vyhrožuješ devatenáctileté holce. Hlavně tě prosím, nenech se umluvit. Janettin život je v sázce. Neříkej hned, že neseš milost.“

„Čtvrtá cela nalevo, mylorde,“ ukázal strážný úslužně. „Až skončíte, stačí zavolat. Jenom, mylorde..., já..., mladý sir Risewell mi zaplatil a já mu slíbil...“

„Timothy Risewell je můj synovec,“ usmál se William. „Té dívky se ani nedotknu, nemusíte se bát. Chci s ní jen mluvit.“

„No, ještě ste ji neviděl...,“ poznamenal bachař sotva slyšitelně, pak však stejně odemkl a pomalu odešel.

Třebaže byl ve vězení, Wavesbury nezapomněl zaklepat, než vstoupil. Když spatřil mladou vězeňkyni sedící na pryč-ně, rychle pochopil dozorcovy narážky i zamilovanost svého synovce. O dívce se dalo jistě bez přehánění říct, že je krásná. Jak seděla způsobně na hrubé posteli s nohama těsně u sebe